

ה"ת 8897/01/22 - אלה אלקובי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 8897-01-22 מדינת ישראל נ' אלקובי ואח'
תיק חיצוני:

כבוד השופט אבי וסטרמן	בפני
אלה אלקובי	מבקשת
	נגד
מדינת ישראל	משיבה

החלטה

רקע

לפני בקשה לקביעת מועד דיון, אשר הוגשה על ידי המבקשת שעניינה נדון במסגרת הליך זה כטוענת לזכות ברכוש.

על רקע חקירה המתנהלת נגד בעלה של המבקשת, מר יוסף אלקובי (להלן: **החשוד**), נתפס רכוש, בין היתר נכס נדל"ן.

במסגרת ההליך שהתקיים בבקשה להארכת תוקף התפיסה נשמעו גם טענותיה של המבקשת, לאחר שבא כחה התייצב לדיון ביום 28.3.22. טיעוני המבקשת ותשובת המשיבה נשמעו בהמשך גם במסגרת הדיונים שנערכו בימים 24.4.22, 6.6.22 ו- 26.6.22.

ביום 26.6.22 הורה בית המשפט (כב' השופט ארז מלמד) על הארכת תוקף תפיסת נכס הנדל"ן, תוך שדחה את טענות המבקשת בדבר בעלותה בנכס. יחד עם זאת, קבע כב' השופט מלמד כי "טענותיה של הטוענת לזכות בדבר עדיפות עניינה על פני עמדתה של המבקשת, בוודאי שתוכלנה להישמע בשלב מאוחר יותר, ככל ויוגש נגד המשיב 1 כתב אישום, וככל שיורשע בדינו ויתבקש חילוט הנכס התפוס".

ערר שהגיש **החשוד** על החלטה זו נדחה ביום 5.8.22 על ידי בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת פינק, ע"ח 57091-06-22). במסגרת החלטת בית המשפט המחוזי (סעיף 12) נדחו טענות החשוד בהקשר זה, תוך שבית המשפט ציין כי הטוענת לזכות ברכוש (המבקשת) לא הגישה ערר על החלטה, ודי בכך על מנת לדחות את הטענות בהקשר זה.

במסגרת בקשה נוספת להארכת תוקף התפיסה, הוריתי ביום 12.2.23 על הארכת התוקף ב- 180 ימים נוספים. יצוין

עמוד 1

כי ערר שהוגש על החלטה זו תלוי ועומד בבית המשפט המחוזי (ע"ח 25872-03-23).

הבקשה

במסגרת הבקשה שבפני עותרת המבקשת לקיים דיון, וקובלת על שלא זומנה על ידי המשיבה להשמיע טענותיה במסגרת הדיון שנערך בבקשה האחרונה להארכת תוקף התפיסה. נטען כי "העובדה שבית המשפט קיבל את בקשת המשיבה להאריך את החזקת התפוס אין זה אומר מיניה וביה שזה גורף לכלל הבקשות". בתגובה להחלטת מיום 12.3.23 המורה לב"כ המבקשת להבהיר כיצד עמדתו מתיישבת עם החלטת כב' השופט מלמד האמורה והחלטת בית המשפט המחוזי במסגרת הערר, ציין ב"כ המבקשת כי בהחלטת כב' השופט מלמד לא נקבע חד משמעית "כי הנכס שיש [כנראה צ"ל - שיין] למשיב 1 ... אלא שיש לו מעורבות ומאחר ומדובר בסעד זמני הרי שיש מקום להאריך את תפיסת הנכס". כן נטען כי נפלה טעות בהחלטת בית המשפט המחוזי, וממילא המבקשת לא היתה צד לערר ולכן לא ניתן להסתמך על קביעת בית המשפט המחוזי. עוד הועלו טענות לגופו של עניין, בהתייחס לזכויותיה הנטענות של המבקשת בנכס.

לעמדת המשיבה יש לדחות את הבקשה על הסף, מאחר ויש בה למעשה כדי לערער על החלטות בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי.

דיון והכרעה

דין הבקשה להידחות.

במסגרת הליך זה נדונות בקשותיה של המשיבה להארכת תוקף החזקת התפוסים. במקביל, נשמעו טענותיה של המבקשת כטוענת לזכות ברכוש.

בקשותיה של המשיבה הוגשו לפי סעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט - 1969 (להלן: **הפסד"פ**). זאת, בשילוב עם סעיפים 21 ו-26 (א) לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס - 2000. סעיף 35 לפסד"פ קובע כי משחלפו ששה חודשים מיום תפיסת החפץ וכתב אישום לא הוגש, על המשטרה להחזיר את החפץ לאדם ממנו נלקח; עם זאת, בסמכות בית משפט השלום להאריך תקופה זו בתנאים שיקבעו. מלאכתו של בית המשפט בעניין זה היא פרי איזון "בין זכות החשוד לקניין לבין צרכי הציבור" (כב' השופטת ברוך בבש"פ 9022/16 **גריקה נ' מדינת ישראל** (22.12.16), פסקה 5).

לעומת זאת, ההליך הנוגע לטענות לזכות ברכוש מוסדר בסעיף 34 לפסד"פ; "בין בתקופת ששת החודשים הראשונים ובין בתקופת ההארכה רשאים המשטרה או האדם הטוען לזכות בחפץ שנתפס לפנות לבית המשפט, על-פי סעיף 34 לפקודה, ולבקש כי יקבע מה יעשה בחפצים" (כב' השופטת ארבל בבש"פ 8353/09 **מגאלניק נ' מדינת ישראל** (26.11.09), פסקה 10). סעיף 34 לפסד"פ נותן בידי בית המשפט סמכות להשיב את החפץ לאותו אדם או לאדם אחר, או להורות שינהגו בו בדרך אחרת (עניין **מגאלניק** הנ"ל).

טיבו של הליך לפי סעיף 34 לפסד"פ, המתנהל בעניינו של טוען לזכות ברכוש, שונה במהותו מן ההליך לפי סעיף 35 לפסד"פ, הגם שלעיתים מדובר בהליכים אשר מתנהלים במשולב. בעוד ההליך לפי סעיף 35 עוסק, כאמור, באיזון בין זכויות החשוד לבין האינטרס הציבורי, וזאת בין היתר על רקע חלופי הזמן הנגזר מהתמשכות החקירה, הרי שההליך בעניינו של טוען לזכות ברכוש מתמקד, בדרך כלל, בשאלת טיב זכויותיו בנכס הרלוונטי.

במסגרת ע"פ 9009/18 **"בשביל הכבוד" בע"מ נ' מדינת ישראל** (4.2.19) דנה כב' הרשמת עבדיאן בשאלת סיווג הליך הערעור המוגש על ידי טוען לזכות ברכוש על החלטה הנוגעת למתן צו חילוט זמני. הדברים יפים, בשינויים המחוייבים, גם לענייננו:

"ככלל, הפן האזרחי בערעור המוגש על-ידי הטוען לזכות ברכוש על החלטת חילוט יהיה הפן הדומיננטי. במסגרת ההליך יידרש בית המשפט לבחון את זכויותיו הקנייניות או מעין-קנייניות של הטוען לזכות ברכוש ככל שמדובר בחילוט מכוח סעיף 36 לפקודת הסמים המסוכנים ... ואף את זכותו האובליגטורית של הטוען לזכות בנכס כאשר מדובר בחילוט לפי חוק איסור הלבנת הון ... האינטרס של מגיש ההליך גם הוא אינטרס אזרחי - שמירה על זכויותיו הקנייניות ברכוש המחולט".

מסקנה זו, לפיה מוקד הדיון בהליך בו נדון עניינו של טוען לזכות ברכוש הוא **אזרחי**, נכון גם במה שנוגע להליך שהתנהל בעניינה של המבקשת.

כאמור לעיל, ביום 26.6.22 דחה בית משפט זה (כב' השופט מלמד) את טענותיה של המבקשת בהתייחס לזכותה בנכס התפוס. ערר שהוגש על החלטה זו על ידי החשוד - נדחה, תוך שבית המשפט המחוזי קובע כי די היה בעובדה כי לא הוגש ערר על ידי הטוענת לזכות ברכוש, כי אם על ידי החשוד עצמו, כדי לדחות את הטענות בהקשר זה.

משנדחו כאמור טענותיה של המבקשת בנוגע לזכותה בנכס, הרי שלצורך הליך זה ולנוכח טיבו, יש לראותה כמי שיצאה מן התמונה, תוך שבעלי הדיון בהליך זה נותרו החשוד והמשיבה. זאת, לכל הפחות במה שנוגע לשלב התפיסה הזמנית. בנסיבות אלה, ולאחר שהוכרעו זכויותיה של המבקשת לצורך הליך זה, חל בעניינה עקרון סופיות הדיון, ואין מקום לדון בעניינה שוב ושוב במסגרת בקשות נוספות המוגשות על ידי המשיבה לפי סעיף 35 לפסד"פ. איני רואה בסיס לטענת ב"כ המבקשת כי "היה על המשיבה להודיע למבקשת כי בכוונתה להמשיך את איסור הדיספוזיציה ולתת לה את יומה בבית המשפט". יומה של המבקשת ניתן לה בבית המשפט, ומשהכריע בית המשפט בעניין זכויותיה (לצורך הליך התפיסה הזמנית), הכרעה זו עודה עומדת על כנה.

אשר על כן, הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר את ההחלטה לב"כ הצדדים.

